

ת"פ 39927/08/21 - מדינת ישראל נגד ד' ו'

בית משפט השלום בעכו

ת"פ 39927-08-21 מדינת ישראל נ' ו' מ'
תיק חיצוני: 1003718/2020

בפני כבוד השופטת שושנה פיינסוד-כהן
מאשימה מדינת ישראל
ע"י שלוחת התביעות גליל

נגד
נאשם ד' ו'
ע"י ב"כ עוה"ד עידן רז, מטעם הסנגוריה הציבורית

החלטה

ת.פ. 21610-09-21 ו ת.פ. 39927-08-21

1. כנגד הנאשם הוגשו שני כתבי אישום שעניינם הפרת צו אשר ניתן על ידי כב' השופט טל פפרוני, בבית המשפט לענייני משפחה בקריות, במסגרת בקשה לצו הגנה אשר הגיש הנאשם נגד המתלוננת. תוכנו של הצו הינו **"לפיכך, ניתן בזאת צו האוסר על שני ההורים להעלות כל פרסום לרשת החברתית הנוגע לקטינה או למי מהם."** הצו ניתן ביום 28.4.20 מבלי שתוקפו הוגבל. עוד יוער כי במסגרת אותה החלטה בה ניתן הצו ציין כב' השופט כי **"הבקשה לצו הגנה נדחית"**. הצו ניתן במעמד שני הצדדים ובאי כוחם. (להלן: **"הצו"**).

2. על פי כתב האישום המתוקן בת.פ. 39927-08-21 מיוחסת לנאשם **עבירת הפרת הוראה חוקית**- עבירה לפי סעיף 287(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977. על פי העובדות הנטענות בכתב האישום המתוקן, בין החודשים יולי-דצמבר 2020, הפר הנאשם את הצו בכך שפרסם ברשת החברתית "פייסבוק" עשרות פרסומים הכוללים טקסט ותמונות של הקטינה.

3. על פי כתב האישום בת.פ. 21610-09-21 מיוחסת לנאשם **עבירת הפרת הוראה חוקית**- עבירה לפי סעיף 287(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977. על פי העובדות הנטענות בכתב אישום זה, בימים 22.6.21, 25.6.21 ו-18.7.21 הפר הנאשם את הצו בכך שפרסם ברשת החברתית "פייסבוק" פרסומים הכוללים טקסט ותמונות של הקטינה.

4. הנאשם עותר לביטול כתבי האישום מחמת הגנה מן הצדק.

5. לטענת הנאשם באמצעות סנגורו, נוסח כתב האישום מעורפל ולא ברור ומשכך לטענתו הרי שנפל פגם בכתב האישום לפי סעיף 149(3) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "חוק סדר הדין הפלילי"). לטענת הסנגור, בהתאם ליסודות עבירת הפרת הוראה חוקית, על המאשימה להוכיח, כי ההוראה החוקית ניתנה כשורה. במסגרת כתב האישום צוין כי הוצא הצו במסגרת ה"ט 24599-04-20 ואולם לא נכתב מכוח איזה חוק ואיזה סעיף הוצא הצו. על פי הנטען, על המאשימה לפרט זאת בכתב האישום שכן בהעדר פירוט זה לא יהיה בידי הנאשם להתגונן מפני האישום על דרך ההוכחה, כי ההוראה החוקית לא ניתנה כראוי. כן נטען, כי למקור הסמכות החוקית להוצאת הצו יש השלכה ישירה על משכו, תכנו, היקפו ובחינת תחולתו על המעשים המיוחסים לנאשם. לפיכך מבוקש כי יורה בית המשפט על ביטול כתב האישום ולחלופין תיקון והבהרה מכח איזו הוראת חוק, לשיטת המאשימה, הוצא הצו אשר נטען, כי הפר אותו הנאשם.

6. בתגובתה לבקשה, המאשימה מפנה להוראת סעיף 85 לחוק סדר הדין הפלילי, שכותרתו "תוכן כתב האישום" הקובע בין היתר את הנדרש בתוכן כתב האישום. לעניין זה, אף מפנה המאשימה להנחיה הרלוונטית להנחיות פרקליט המדינה באשר ל"ניסוח והכנת כתבי אישום". לטענת המאשימה, כתב האישום מנוסח באופן המגשים את תכליותיו וכולל את התיאור העובדתי אותו מבקשת התביעה להוכיח. בשים לב להנחיות פרקליט המדינה, טוענת המאשימה, מקור סמכותו של בית המשפט לתת צו, אינו נתון שצריך להיכלל בעובדות כתב האישום ובוודאי שבהעדרו, אין כל הצדקה להורות על ביטול כתב האישום. אף אם יוכח, כי נפל פגם במתן הצו, אין המשמעות כי הצו בטל מעיקרו. המבקש לא פנה מעולם בבקשה לביטול הצו או לתחימתו בזמן אלא המשיך להפיץ את תמונות הקטינה בניגוד לו ואף לאחר חקירתו במשטרה ומשהובהר לו כי המדובר בעבירה על החוק. לחלופין טוענת התביעה, כי הצו ניתן מכח סעיף 575 לחוק בתי המשפט שעניינו "סמכות כללית למתן סעד". המדובר בצו העומד בעינו עד אשר תוגש בקשה לביטולו. לאור כל האמור, מבוקש להורות על דחיית הבקשה לביטול כתבי האישום.

7. המבקש שב על בקשתו בתשובה שהגיש לבית המשפט, כאשר לשיטתו, בפרט לאור תגובת המאשימה נדרש ביטול כתב האישום ו/או תיקונו.

דין

8. דין הבקשה להידחות.

9. סעיף 85 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] תשמ"ב-1982 [להלן: "ח"ס"פ"] אשר כותרתו "תוכן כתב אישום" קובע את הפרטים הנדרשים אשר על כתב האישום להכיל, כדלקמן:

85. כתב אישום יכיל -

(1) שם בית המשפט שאליו הוא מוגש;

(2) ציון מדינת ישראל כמאשים או שם הקובל ומענו;

(3) שם הנאשם ומענו;

(4) **תיאור העובדות המהוות את העבירה, בציון המקום והזמן במידה שאפשר לבררם;**

(5) **ציון הוראות החיקוק שלפיו מואשם הנאשם;**

(6) שמות עדי התביעה.

10. הסנגור מפנה להנחיה מס' 3.1 להנחיות פרקליט המדינה- הקובעת בסעיף 10 שלה, תחת פרק "העובדות בכתב האישום", כי "פירוט העובדות בכתב האישום נדרש כאמור, על מנת שיוצג בפני הנאשם ובפני בית המשפט המכלול העובדתי והנסיבתי המבסס את יסודות העבירה... בנוסף, חשיבותו במתן אפשרות לנאשם לכלכל הגנתו באופן מיטבי, על מנת שאם יורשע בהסדר, יהיה בכתב האישום כדי להוות את התשתית והעובדתית והנסיבית לגזירת העונש".

11. עיינתי בהנחיה זו ולא מצאתי כי נפל פגם בפירוט העובדות בשני כתבי האישום.

שני כתבי האישום מפרטים את מועד מתן ההוראה החוקית, במסגרת איזו הליך ניתן, בפני איזה בית משפט, זהותו של המותב בדיון, תכנו של הצו אשר ניתן והופר לכאורה. כתבי האישום מציגים למעשה את המכלול העובדתי והנסיבתי המבסס את יסודות העבירה, אשר באם יוכחו, יוביל הדבר להרשעת הנאשם בדיון.

12. איני מוצאת, כי נפל פגם או פסול בכתב האישום על פי סעיף 149(3) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982 מחמת שנוסח כתב האישום אינו ברור או מעורפל.

העבירה בה מואשם הנאשם הינה על פי הוראות סעיף 287(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, שנוסחה-

(א) המפר הוראה שניתנה כשורה מאת בית משפט או מאת פקיד או אדם הפועל בתפקיד רשמי ומוסמך לאותו ענין, דינו - מאסר שנתיים.

13. לטענת הנאשם, ההוראה החוקית במקרה זה ניתנה במסגרת צו הגנה בהליך שנפתח על ידי הנאשם וביחס לכך דחה בית המשפט את בקשתו. חלף זאת ניתן "צו האוסר על שני ההורים להעלות כל פרסום לרשת החברתית הנוגע לקטינה או למי מהם" בלא פירוט בכתב האישום ביחס להוראת החיקוק הספציפית אשר מכוחה הוצא הצו. לטענת הנאשם, בהעדר פירוט כאמור אין בידיו אפשרות ראויה להתגונן מפני האישום ולהוכיח, כי ההוראה החוקית שנטען כי הפר - לא ניתנה כראוי.

14. דין הבקשה להידחות.

15. ברע"פ 5719/14 ראובן קרניסקי נ. מדינת ישראל נדון מקרה בו בין יתר טענותיו, טען המבקש כנגד

הרשעתו בעבירת הפרת הוראה חוקית. המבקש טען כי שגה בית המשפט לענייני משפחה כאשר נתן צו האוסר עליו להיכנס לדירת המגורים כאשר לשיטתו בית המשפט היה נעדר סמכות לדון בכך במסגרת הכרעת הדין. בית משפט השלום אשר הרשיע את הנאשם קבע כי אין לאפשר למבקש לתקוף בתקיפה עקיפה את החלטות בית המשפט לענייני משפחה. בית המשפט המחוזי שדן בערעורו של הנאשם חזר על קביעותיו של בית משפט השלום וציין כי עבירת הפרת הוראה חוקית עניינה הפרת החלטות בית המשפט ולא דיון בהחלטות לגופן. בית המשפט העליון דחה את בקשת רשות הערעור בקובעו כי אין היא מצדיקה דיון ב"גלגול שלישי" והוסיף **"למעלה מן הצורך, אציין כי לא ניתן במסגרת הליך זה לתקוף בתקיפה עקיפה את החלטותיו של בית המשפט לענייני משפחה."**

16. ברע"פ 4398/99 עינת הראל נ. מדינת ישראל נדון עניינה של המבקשת אשר הוצא כנגדה צו מנהלי לפסילת רישיון נהיגה למשך 60 יום, צו אשר ניתן על ידי קצין משטרה. במהלך אותם 60 ימים נהגה המבקשת, והוגש כנגדה כתב אישום בגין הפרתו של אותו צו מנהלי. המבקשת טענה כי הופרה זכות הטיעון שלה בפני קצין המשטרה, שכן הוצאת הצו הייתה מבלי שניתנה לה זכות טיעון. לפיכך טענה לבטלותו של הצו מחמת העדר סמכות. בית המשפט העליון מפי הרכב שופטים קבע כי הפרת זכות הטיעון הינה עילה לבטלות החלטה מנהלית, אולם מדובר בבטלות יחסית ולא מוחלטת. כאשר מדובר בבטלות מוחלטת ניתן לתקוף את ההחלטה בתקיפה ישירה ובתקיפה עקיפה. כאשר מדובר בבטלות יחסית, תקיפה עקיפה של ההחלטה המנהלית תלויה בנסיבות המקרה.

"... גם מבחינת האינטרס הציבורי אין להצדיק במקרה כגון זה תקיפה עקיפה של צו פסילה בטענה של הפרת זכות הטיעון של הנהג. וזאת לדעת: האינטרס הציבורי, שהוא שיקול ענייני בדרך-כלל, הוא שיקול חשוב גם לפי ההלכה בדבר בטלות יחסית. שהרי לפי הלכה זאת יש מקום לשאול, בין היתר, מה הנזק שעלול להיגרם לאינטרס הציבורי אם בית-המשפט יפסוק כי ההחלטה המנהלית בטלה מעיקרה... חזקת החוקיות, שהיא חזקה גיונית והכרחית מבחינת האינטרס הציבורי, אומרת כי צו פסילה של רישיון נהיגה, כמו כל החלטה מנהלית, הוא צו חוקי. אכן, אין זו אלא חזקה, והיא ניתנת לסתירה. שהרי אפשר, כמובן, שצו פסילה יהיה בלתי חוקי, ואפשר אפילו שיהיה בטל מעיקרו. אולם הסדר הציבורי מחייב שבדרך-כלל נהג הטוען נגד חזקת החוקיות של הצו, ואפילו אם לדעתו הצו בטל מעיקרו, יעלה את הטענה בתקיפה ישירה בפני בית-המשפט כדי שבית-המשפט יקבע באופן מוסמך אם הצו חוקי ותקף או בלתי חוקי ובטל. מבחינת הסדר הציבורי אין זה ראוי שנהג הטוען כי צו הפסילה נגוע בפגם, יחליט בינו לבין עצמו כי הפגם עושה את הצו בטל מעיקרו, וכי לכן הוא רשאי להתעלם מן הצו ולנהוג כאילו הצו לא בא לעולם. אין זה ראוי, משום שבדרך זאת יש כדי לסכל את התכלית של צווי הפסילה, כפי שהיא עולה מפקודת התעבורה, לסכן את ביטחון הציבור ואף לאיים על העיקרון של ציות לחוק. אי לכך, האינטרס הציבורי אומר שבדרך-כלל ראוי כי נהג הטוען שצו הפסילה נגוע בפגם, יעלה את הטענה בתקיפה ישירה בפני קצין המשטרה שהוציא את הצו או בפני בית-המשפט לפי סעיף 48 לפקודת התעבורה, ובינתיים יימנע מלנהוג בניגוד לצו. אם לא יעשה כן, וימשיך לנהוג בניגוד לצו, הוא מסכן לא רק את הציבור, אלא גם את עצמו: אם יועמד לדין פלילי בגין נהיגה בתקופת פסילה, ורק אז יטען

להגנתו שנפל פגם בצו הפסילה, הוא מסתכן בכך שבית-המשפט יאמר לו כי הטענה שהייתה יפה בתקיפה ישירה של הצו בזמן הנכון, אינה יפה לאחר זמן בתקיפה עקיפה."

17. כלומר, בעניין "הראל" בית המשפט מדגיש כי הדרך העדיפה לתקיפתו של צו אשר קיימת טענה נגד כשרות הוצאתו, מבחינת הסמכות או פגם בהליך המנהלי, הינה תקיפה ישירה. אין זה ראוי לאפשר לאדם להחליט בינו לבין עצמו האם הצו תקף אם לאו ולהחליט לפעול בניגוד לתוכנו של הצו, מבלי לתקוף אותו ישירות. היה ותיוותר בידי האדם האפשרות להחליט האם לפעול על פי הצו אם לאו, יפגע האינטרס הציבורי המוגן על ידי הצווים מאותו הסוג וכן יסתכן אותו אדם כי אם יתפס מפר את הצו, בית המשפט לא יקבל את טענותיו לבטלותו של הצו או לבטלותו היחסית. בית המשפט מדגיש את קיומה של חזקת התקינות המנהלית וכי אינטרס הציבור, כמפורט לעיל הינו בין יתר השיקולים כאשר בית המשפט דן בשאלת בטלותו היחסית של מעשה מנהלי.

18. ברע"פ 2413/99 גיספין נ. התובע הצבאי הראשי בית המשפט דן בבטלות היחסית או המוחלט של החלטה שיפוטית אשר תוקפים את סמכות המותב שדן בה לתתה מבחינת תוכנה. בית המשפט דן בשאלת הבטלות היחסית והמוחלטת ומציין-

"...מבחינת החומרה יש הבדל בין המקרה שבו החלק הדומיננטי של פסק-דין מצוי בגדר הסמכות ואין בו פגם, ורק חלק קטן של פסק-הדין פגום, בין בחריגה מסמכות ובין בפגם אחר, לבין מקרה שבו החלק הדומיננטי של פסק-הדין פגום בשל חריגה מסמכות או בשל פגם אחר. אמנם מבחינה פורמאלית ניתן לומר כי אין הבדל בין שני המקרים, שכן בשניהם מדובר בחריגה מסמכות. אולם המבחן הנכון צריך להיות מהותי ולא פורמאלי. מבחינה מהותית יש הבדל, לפי תורת התוצאה היחסית, בין מקרה שבו בית-משפט שלום מרשיע אדם בעבירה שאינה בתחום סמכותו או מטיל עליו מאסר לתקופה של עשרים שנה לבין מקרה שבו בית-משפט שלום מרשיע אדם בעבירה הנמצאת בתחום סמכותו וגוזר עליו מאסר על-תנאי לתקופה של שישה חודשים, אך טועה בנוגע למשך התנאי. ההבדל עשוי להשתקף בתוצאה. התוצאה היא יחסית לחומרת הפגם ולנסיבות אחרות של המקרה. בין היתר מקובל לומר כי בדרך-כלל הטפל הולך אחר העיקר. לכן צריך טעם מיוחד כדי לקבוע שפגם בחלק קטן של פסק-הדין גורם לבטלות של פסק-הדין כולו."

19. לפיכך די שיוכח, כי ההוראה החוקית ניתנה בידי מותב שיפוטי מוסמך כדין אשר החלטתו סופית וחלוטה והובאה לידי הנאשם בכדי לעבור את המשוכה הראשונה המהווה את התשתית לעובדות הנטענות בכתבי האישום המיוחסים לנאשם.

20. הנטל לסתור תקפה של החלטה שיפוטית חלוטה אשר ניתנה מפי מותב היושב בדיון בהליך, מוטל על הטוען לכך ובמקרה זה, הנאשם. טענות ביחס לתקפו של הצו, מקומן להתברר במסגרת הדיון העיקרי, כאשר כאמור בית המשפט ישקול האם גם אם יוכח כי נפל פגם בהחלטת בית המשפט, האם פגם זה מוביל לידי בטלותה של ההחלטה ואם כן האם בטלות יחסית או מוחלטת.

21. מכלל טעמים אלו איני מוצאת כי נפל פגם בנוסח כתבי האישום או כי הגשת כתב האישום או ניהול ההליך הפלילי עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגנות משפטית עד כי קמה הצדקה לעשות שימוש בסמכותו של בית המשפט לביטול כתב האישום מטעמי הגנה מן הצדק. בנסיבות אשר פורטו, אף איני מוצאת לנכון להורות למאשימה על תיקון כתבי האישום תוך ייחוס מקור סמכותו של בית המשפט להורות על מתן הצו.

22. לאור כל האמור, הבקשה נדחית.

23. נקבע לדין מתן תשובה לכתב האישום ליום 27.12.22 בשעה 10:30.

ניתנה היום, י"ב כסלו תשפ"ג, 06 דצמבר 2022, בהעדר הצדדים.